

Háromőrök

Almodó fej fortyogása!

Három a hárem öre;
az Ah, az Oh s a dőre
s léha kis Húha: „Hurri!
Hurrá, egy hurri! Hurri!”
– turbékol – „Erre, erre!”
És ura egy-kettőre
ott terem, ahol öre,
ráront a fújtatóra;
koppintva fejtetőre;
„Mit tettél botor öre?!”
S csak néz a betetőre,
mármint arra a nőre,
a gyönyörű fúriára,
ki úgy néz fura urára,
mint far mered a főre,
hat kedd mered egy hétfőre.
S ráröhög Ah az Oh-ra,
oh, e nő-cunuchra,
s a régi szép napochra
célozgat vigyorohva.

S itt köhhint az ihlet öre:
„Ne nézz az illetőre,
ne nézz e nő-latorra,
ne hallgass Ah, az Oh-ra!
Ne nézz te korra s okra,
s az ajkak szögletében
zsibongó kis habokra,
ne nézz rá, ára, ára
van annak, ó, te dőre,
mert ha ütött az óra,
s orrodhoz ér az orra,
elpattansz, mint a hőre
érzékeny mérőóra.”

Sormintha

Minthának

A Majdnem és a Mintha
Úgy élnek ketten – mintha.
A testük mintha tűnt hab,
Illatuk mintha mentha.

A Majdnem és a Mintha
Otthon tán felhőt köthet.
Achát-szemük mint tinta
Ömlik szét: sír mindketthő.

Minthám, pillants rám menten!
Rámnéz: „Fz menthetetlen!”
S mint kit most érnek tetten,
Elhülnek mind a ketten:

A Majdnem olyan minth én,
A Mintha majdnem minth te.
S jönnek „minthá”-im mentén,
„Há”-im mind itt tipegnek.

Ó, Mintha, Mintha, Mintha!
Lehellem „há”-id: mint-ha!
The mondhatatlan menthol,
Minthám, hol lehetsz, mondd, hol?

Mintha menthet meg, Mintha!
Ő ment meg, nem hit, nem had.
Tenyerén kisimíthat,
mint fűszálat a harmath.

Kit baj nem érhet: Mintha!
Ki menthetetlen: Majdnem.
Ki ott lehellett, itt hang,
Ki sóhaj volt, robaj lett.

Pillants rám, édes Minthám!
Hogyan pillantsál? Hát mint,
Ki föl-le száll a hintán,
S felhő széléről pá-t int.

Mintha fejével int, ha
Azt hallja tölem: *bátba*. . .
Csak mondd ha, mondd ha,
mondd ha
Mást gondolsz, édes Mintha!

Kimondhar bárki: Mintha!
Kinyöghet bárki: Majnem!
Mintha! – tátoghat mint hal,
Majdnem! – motyoghat majdan.

Mintha *minthául*: „hült hely”,
Majdnem *minthául*: „elhült”.
Nyelvemen mint a menthol
Most is nyelvcecskéd hült el.

Mintha *minthául*: „hantol”,
Majdnem *minthául*: „hátha”
Így hat: hol bölcső, hol hant,
Hol meg afféle nátha.

Mintha *minthául*: „majdnem”
Majdnem *minthául*: „mintha”
Tanulj meg minthául, majd nem
Dadogsz itt: majdnem. . . mintha. . .

Ó, Mintha, Mintha, Mintha!
Köröskörül sormintha!
Hogy lehet Mintha kint, ha
Majdnem odabenn Majdnem?!

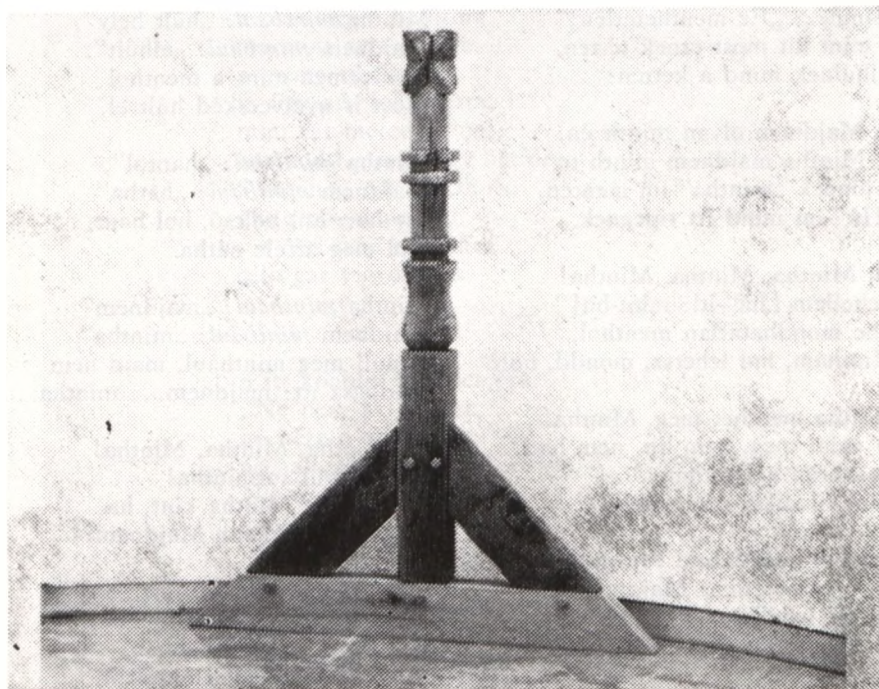
Mintha *minthául* – mint „hab”,
Majdnem *minthául*: „hibbant”.
Úlnek ott, mintha habban,
Mint két habkádba huppant.

Minthám, mi ez a hűhó?
Mi ez a műhó, műhab?
S e Majdnem mintha-éhe,
Mely csak habba haraphat?

Lehelleted már nem hűt,
Mért lettél hozzám hűtlen?
– Mintha irháját menti,
De Majdnem – végleg tűnt el.

EPILOGUS

Mintha lesz napsütésed,
A Majdnem kisded holdad –
S mint apró, kis ütések
A sugarak doboltak.

Hetéra-játék

Gondolsz-e majd hetérám,
a szerelem hetén rám?
Én édesem, én ártóm!
Torkomba, aki tört márt!
Látod onnan e mártírt,
ki nem érti már, mért túrt?

Gondolsz-e majd hetérám,
a szerelem hetén rám?
Te mérhetetlen rám mért!
Ha nem leszek ott már én,
s felharsan majd a fanfár –
ágyadba férfi nem fér.

Gondolsz-e majd hetérám,
a szerelem hetén rám?
A rínek mámorára,
s arra a „tarará”-ra:
az eltört kitarára,
zengésben kitörőre?

Gondolsz-e majd hetérám,
a szerelem hetén rám?
E iázó már-már számárra,
kiben csepp sincs szemérem?
E illem- s kintanárra?
Én szomorúm, én szépem!

Gondolsz-e majd hetérám,
a szerelem hetén rám?
Egy s mást tudunk e téren
mi, hetérák s hetérek!
S ha hitemből kitérek,
nem lesznek ott határok,
a test átugrott árok.

Térj vissza hát hetérám!
Térj meg az én hitemre!
Ha jutna még egy hét rám!
hétszer jutnál hetemre!
E téren mind hetérák
vagyunk kissé, letérők:
hú latrok és ledér nők.

Térj meg már én hetérám,
csak arra a pár hétre,
ami még nekünk van hátra,
s együtt fordulunk hátra:
elhagyva irhát s arhét,
lehányva könnyü terhét
a hirtelen halálnak.

Anzix

Kriksznek

Anzixom ez a zokszó,
szátokra üt: szitokszó!
S e kriksz-krakszok és ikszek
között a testem fekszik.

Én tusz vagyok, te kaktusz,
ki finnül így szól: kükszi!
Azzal fejedbe tuzkolsz,
s tüszentesz szentem: dixi!

Látod, micsoda muszklik!
Egy szó s mindenki miszlik!
Maszkom mint rossz komikszok
bámul rád, amig megszok.

Szerclmem, sajnós toxin.
Kilöksz: „Menj haza taxin!”
De mivel előbb jön bux,
Velem együtt élébuksz.

Haraxol, édes ikszem?
Ne hidd, hogy innen megszöksz!
Vagy félsz, hogy majd kiikszel.
aki elől úgy ixkolsz?

UTÓIRAT

Egy lexikonban laksz itt,
mint ki szavak közt alszik.
S nem érhet téged zokszó,
hogy többé nem zokogsz, ó!

Kraksz